

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1588/2014
12.05.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца И.П. из Н., чији је пуномоћник М.Б., адвокат из Б., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради поништаја решења о отказу и враћању на рад, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6742/13 од 16.09.2014. године, у седници већа одржаној дана 12.05.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6742/13 од 16.09.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6742/13 од 16.09.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 849/13 од 14.06.2013. године. Том првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца, па су као незаконито поништена решења ВД начелника Секретаријата унутрашњих послова у Гњилану бр. 172/2001 од 21.02.2001. године, којим је одређено да тужиоцу престаје радни однос са 05.02.2001. године и решење помоћника министра – начелника ресора јавне безбедности од 26.11.2002. године, заведено код туженог под бр. 01/1 бр. 3821/2001, којим је одбијен приговор тужиоца изјављен против решења од 21.02.2001. године, а тужена обавезана да тужиоца врати на радно место полицајца у ПС Гњилане, са седиштем у Врању и тужиоцу накнади трошкове поступка од 174.500,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11,

55/14), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 2. ЗПП и нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а материјално право је правилно примењено.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоцу који је био запослен у МУП-у, Секретаријат унутрашњих послова у Гњилану, са седиштем у Врању, радни однос је престао 05.02.2001. године, на основу захтева за споразумни престанак радног односа. Према разлозима из побијаног решења од 21.02.2001. године, са захтевом тужиоца од 05.02.2001. године се сагласио начелник Управе полиције и начелник Секретаријата унутрашњих послова у Гњилану. Доношењу наведеног решења претходио је захтев тужиоца бр. 135 од 05.02.2001. године, у коме није била изражена стварна воља за престанак радног односа, већ се радило о крајњем решењу за случај да му се не омогући коришћење неколико слободних дана ради решавања породичних прилика. Споразум о престанку радног односа није закључен. На решење првостепеног органа тужене, тужилац је изјавио приговор, који је одбијен решењем органа тужене бр. 3821/2001 од 26.11.2002. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права, основано закључили да овакав захтев за раскид радног односа, не може бити основ престанка радног односа тужиоца применом члана 107. став 1. тачка 2. Закона о радним односима, који је био у примени у време доношења побијаног решења.

Наиме, захтев запосленог да му радни однос престане по споразуму, производи правно дејство и има значаја за његов радно-правни положај, само ако је такав захтев израз његове слободне воље, ако је запослени свестан његовог значаја и последице које може произвести и уколико је такав захтев уважен од стране послодавца, закључењем писменог споразума о престанку радног односа. Дакле, ради се о посебном основу за престанак радног односа који треба разликовати од раскида радног односа, односно отказа уговора о раду по изјави запосленог, јер конверзија ових основа није могућа. Тако прописује и одређује, одредба члана 107. Закона о радним односима који је важио у време када је тужилац поднео спорни захтев за споразумни престанак радног односа. Раскид радног односа, односно отказ уговора о раду по изјави радника је једностранни правни акт, док је споразумни престанак радног односа, двострани, што значи да кад запослени предложи споразумни престанак радног односа, уколико послодавац такав предлог прихвати, о томе се мора закључити споразум у писменој форми, који мора бити написан и потписан. Без таквог споразума нема престанка радног односа по овом основу.

Како је у конкретном случају изостао споразум тужиоца као запосленог и туженог као послодавца о престанку његовог радног односа, у форми и на начин како је то напред наведено и законом прописано, тужиоцу је незаконито престао радни однос, због чега је правилна одлука и о његовој реинтеграцији (враћању на рад).

Налазећи да не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, ни разлози на које суд пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**